

Acta; 12:1-19. (5. vers különösen)

Péter szabadulása a bilincsekből, a tizenkettes őrségből és a börtön rácsai közül, egy ámulatba ejtő, felfoghatatlan csoda, mint Isten minden csodája. Aztán, ha Péter szabadulása felett kicsodálkoztuk magunkat, megnyílik ennek a történetnek egy mélyebb értelme is, s ezen szintén érdemes egy kicsit elgondolkodni. Péter, a kegyes, hívó ember bajban van. Nagy bajban. Jakabot már kivégezték, az apostolok közül egy már halott. Most pedig úgy tűnik, ő van soron. A hívó embert is éri baj. Még Jézus közvetlen tanítványi körének tagjait is. Még a hívőket is utolérheti az emberi rosszindulat, és fájdalmat okozhat nekik, hol csak mély szomorúságot, hol hatalmas károkat, s mint ebben a történetben is, akár életveszélyt és halált is. És mindez pont a hite miatt történik Péterrel. Mindez azért, mert Jézusnak engedelmesen hirdette Isten hatalmas tettét, Jézus váltságát, feltámadását és az örökéletet. Ezért kerül bajba, és Isten ezt engedi. Ha mi sokkal kisebb bajokba kerülünk, már akkor is gyorsan szánkra jön a kérdés: Miért? Miért engedi az Isten? – S a válasz után kutatva az igét azt látjuk, hogy a választottaknak sose volt könnyű életük. A hitért többé-kevésbé mindenkinek szenvedni kellett. József, amiért nem akart vétkezni Potifár feleségével, börtönbe került. Az istenfélő Dávid hosszú időn keresztül üldöztetést szenved. Péter a börtönben éppen a kivégzésére vár. Pál apostolról már elhívásakor így beszél Isten: Megmutatom neki, hogy mennyit kell szenvedni az én nevéért. S hogy miért? Mert ehhez a földi élethez egyszerűen hozzátartozik a szenvedés. A keresztyéneket pedig nem az különbözteti meg a nem keresztyénektől, hogy ők nem szenvednek, hanem, hogy az ő szenvedésüknek értelme van. Van egy olyan imádság, melyben arról van szó, hogy „Krisztust akarjuk szeretni, és Krisztusért akarunk szenvedni”. Sokáig nem értettem ezt az imádságot, hisz ki akar szenvedni. Erős túlzásnak éreztem, mert normális ember nem akar szenvedni. Aztán egyszer megvilágosodtam. Rájöttem, hogy ez az ima nem arról szól, hogy szenvedni akarunk, hanem arról, hogy Krisztusért. Mert a földi élet során valamennyit mindenki szenved. Van, aki betegség miatt, van, aki az egészségéért, van, aki a pénzért, van, aki a magánytól, van, aki a házassága megőrzéséért, stb. Nagyon sok okból és célból szenvednek az emberek. Ezeknek egy része teljesen felesleges, értelmetlen és hiábavaló szenvedés. Más részük talán nemes eszmék mentén hordoznak némi értelmet. Egy gyerek világra jöttéért szenvedni kétségtelen értelmes szenvedés. De ha már szenvedni úgyis kell ezen a földön, akkor szenvedni Krisztusért a legértelmesebb. A hitünkért vállalt szenvedés ugyanis erősen Krisztus keresztségéhez kapcsol, Krisztus képéhez hasonlóbbá tesz, elősegíti mások hitre jutását, minket pedig közelebb visz a mennyhez. Péter tudja ezt. Pontosan tudja saját tapasztalatából. Tudja, hogy milyen szenvedni a lelkiismerettől, és keservesen sírni Jézus megtagadása miatt. Próbálta ezt is, mert nem akart szenvedni, de szenvedett bűne miatt értelmetlenül. Tudja, milyen az, és soha többé nem akarja. Ezért választotta most azt az utat, hogy szenved Krisztusért. S most nem sír. Arról itt nem olvasunk, hogy énekel és magasztalja az Urat, mit Pál a Filippi börtönben, bár lehet, amíg ébren volt ezt is megtette, de arról igen, hogy békésen alszik. Nem tartja ébren a rettegés, a sírás, a halálfélelem vagy a nyugtalan lelkiismeret. Az igazak álmát alussza, mert immár éli azt, amit Jézustól elvben már réges-rég megtanult, boldogok vagytok, ha Jézusért üldöznek titeket, mert jutalmatok bőséges a mennyben (vö. Mt; 5:11-12). Ő éli ezt az igét, és a kivégzésre várva boldog, és békésen alszik. Isten pedig elküldi angyalát, csodát tesz, és megszabadít.

De ahhoz, hogy ennek a csodának a hátterét megértsük, még egy szinttel mélyebbre kell ásnunk ebben a történetben. Mert ennek a történetnek az igazi kulcsa abban az igeversben van, melyen talán át is siklik a szemünk első olvasásra a nagy csodálkozás közepette: „a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte az Istenhez”. Minden szava hangsúlyos ennek a mondatnak, de mi most csak két szóra fogunk koncentrálni. 1. gyülekezet, 2. imádkozott. Mert ez a titoknak, a csodálatos történetnek és a mi életünknek, gondjainknak is a nyitja.

Péter mögött volt egy közösség, egy gyülekezet. S e gyülekezet tagjai tudtak arról, hogy Péter bajban van. Tudták, hogy mi Péter baja. S ezek az emberek nem maradtak közönyösek, hanem összegyűltek imádkozni. Fontosnak tartották ugyanis Pétert. Fontosabbnak annál, hogy kialudják magukat, fontosabbnak a napi pihenésnél. Fontosabbnak annál, hogy este otthon legyenek a családjukkal, fontosabbnak esténkénti szórakozásuknál, ami esetükben még nem a tv sorozat nézése volt. Mert ezek az emberek ott az első gyülekezetben szerették egymást. A csoda tehát ott kezdődött, hogy Péter mögött ott állt egy közösség, akire Péter számíthatott. Akik nem azt kezdték elemezni, hogy Péter egyébként maga mennyire hibás abban, hogy letartóztatták, és ebbe a bajba került, hanem egyszerűen imádkoztak Péter szabadulásáért, életéért. Példaértékű.

Mögötted mennyire áll ott a gyülekezet? Két szempontból is érdekes ez a kérdés. Egyik kérdés az, hogy milyen közösség vagyunk, s ez rajtunk múlik. Rajtad, rajtatok és rajtam. Így együtt rajtunk. Mennyire tartjuk fontosnak egymást, mennyire állunk ki egymásért? Mennyire állunk ki a közösség vezetőjéért, ha épp arra van szükség? Hiszen Péter a közösség vezetője volt. De mennyire állunk ki a közösség legkisebbjéért is, hisz ő is ugyanolyan fontos. Mindig azért, akinek szüksége van rá. Félretesszük-e a dolgaikat azért, hogy közösen imádkozzunk a szenvedőért? Ez egy kérdés. Én azt látom, hogy a bibliakörösök, meg akik valamilyen gyülekezeti kiscsoporthoz tartoznak azok szoktak efféle csinálni. A többiekről én nem tudhatom a pontos választ, de ha valaki véletlenül nincs ilyen szoros kapcsolatban hittestvéreivel, akkor bátorítom, hogy lépjen beljebb a szeretetközösségbe. Pont azért jó kiscsoporthoz tartozni, mert ott egymás imában hordozását könnyebb megélni. De van itt egy másik kérdés is. Te mennyire engeded, hogy a gyülekezet tagjai ismerjék gondjaidat? Mert volt ebben a gyülekezetben olyan, hogy valaki feltárta gondjait, betegségét, házassági válságát, anyagi nehézségét, és a gyülekezet buzgón imádkozott érte, s lett is szabadulás. De aki nem tárja fel gondját, aki kórházban van, de nem szól senkinek, akinek a családjában megromlanak a kapcsolatok, de a gyülekezet ezt nem tudja, vagy valami más baját takargatja, azért nem imádkozhat a gyülekezet. Mögötted mennyire áll ott, mennyire állhat ott ez a testvéri közösség?

Péter mögött tehát ott állt a közösség, s nem tüntetett, nem kapcsolatokat mozdított meg, bár olykor ezek is lehetnek hasznos eszközök, de e közösség ott nem ezt tette, hanem imádkozott. Mert e közösség ismerte az Isten hatalmát és szeretetét. Volt bizalmuk az Istenhez, s ezt nem ingatta meg sem az, hogy Jakabot kivégezték, sem az, hogy Pétert elfogták. Ők ennek ellenére összegyűltek, hogy kiöntsék szívüket Isten előtt, és a helyzet ugyan teljesen reménytelennek tűnt, de elmondták kérésüket az Istennek. Nem legyintettek csüggedten, hogy itt már az Isten se segíthet, hanem elmondták vágyukat, melynek teljesülését alig merték hinni; szabaduljon ki Péter. Talán nem volt hegyeket mozdító hit e mögött az ima mögött. De volt 100 %-os gyermeki bizalom. S csak imádkoztak, imádkoztak, mert tudták és érezték, hogy így együtt imádkozni mennyire jó. Tudták, hogy ez egy hatalmas lehetőség, hogy szólhatnak a világ Urához. S reménységgel tették ezt, mert minden biztonnal emlékeztek Jézus ígéreteire, melyek arról szóltak, hogy ha egyetértésben kérnek valamit Jézus neve által, akkor azt az Atya megadja nekik, mert Isten ugyan a mi imáinktól függetlenül is bármit megtehet, de szívesen cselekszik a mi imáinkra válaszul.

S a buzgó imádságra válaszul csakugyan leesnek a bilincsek, és kinyílnak az ajtók. Ezt így valószínűleg nem is merték volna hinni, erre a megoldásra nem is számítottak. De Isten megoldása mindig jobb, mint amit mi várunk. A bilincsek lehullanak, az ajtók kinyílnak, Péter pedig az angyal vezetésével a börtönéből kisétál. S mind e mögött a gyülekezet buzgó imája áll. A közös imádság, mely hatalmasabb lehetőség, mint hinnénk, de melyet ha gyakorlunk, akkor újra és újra megtapasztaljuk, hogy megnyílnak előttünk az ajtók, és Isten olyan utakra vezet minket, melyeket mi el sem tudnánk képzelni. Ámen.

1. A történetben van bármilyen racionális magyarázat arra, hogy Péter hogy jöhetett ki a börtönből?
 2. Mi illusztrálja a történetben a Péterre leselkedő veszély nagyságát?
 3. Az Pétert őrző őrkkel mi történt, miután kitudódott a szökés?
 4. Mít csinált a gyülekezet, amíg Péter raboskodott?
-
- a) Mi mindenért, mi mindentől szenvedtél életedben? Volt esetleg olyan, hogy a Krisztusért vállalt szenvedéstől akartál menekülni, s ezért megtagadtad őt? S volt olyan, hogy Krisztusért vállaltál szenvedést (konfliktust, hátrátételt)? Szüvedéseidnek mekkora szeletét teszik ki azok, melyeket Krisztusért kellett hordozni?
 - b) Tudja rólad a gyülekezet, ha valami bajod van? Hányan vannak, akik készek komolyan imádkozni érted? (És a bibliakörödön kívül?) És te mennyire tudod, hogy a gyülekezetben kinek mi a baja? Szoktál a gyülekezet tagjaiért, esetleg vezetőiért rendszeresen imádkozni?
 - c) Milyen tapasztalataid vannak az imameghallgatással kapcsolatban? Milyen imádságaid vannak, melyekről biztosan tudod, hogy meghallgatta az Isten? Volt olyan, amiért közösen imádkoztatok, s megadta nektek az Isten?

Ha a Krisztusért való szenvedésre és a ma is cselekvő Isten csodáira akartok bőséges példát látni, olvassátok „A mennyi ember” című könyvet.